

Aangeboden op

25de kamerNiet te registreren
De ontvanger

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

A.R. Nr. 07/1495/A

Register
Nr.

Eindvonnis (na tussenvonnis) – tegenspraak.

Herstelmaatregel stedenbouw

Bijlagen: dagvaarding -tussenvonnis – advies Hoge Raad – 4
conclusies - zittingsnota**IN ZAKE VAN:**De **GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR** voor het
grondgebied van*eiser*

blijgestaan door mr.

, advocaat met kantoor te
en ter zitting vertegenwoordigd door mr.

advocaat;

TEGEN:

1. , en

2. , samen wonende te

*verweerders*blijgestaan en vertegenwoordigd door mr.
kantoor te

, advocaat met

V-EV

* * *

In deze zaak spreekt de rechtbank volgend vonnis uit.

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, en meer in het bijzonder van :

- de dagvaarding, betekend op 20 december 2006 op verzoek van de gewestelijk stedenbouwkundige Inspecteur;
- het tussenvonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, 25^e kamer, van 10 april 2009;
- het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid van 25 mei 2009;
- de op 16 april 2010 ter griffie ingediende "conclusie na tussenvonnis" en de op 15 maart 2011 ter griffie ingediende "conclusie na tussenvonnis" voor de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur ;
- de "conclusie na tussenvonnis", de "syntheseconclusie na tussenvonnis" en de zittingsnota voor

Op de zitting van 24 mei 2011 zijn de advocaten van de partijen gehoord; na neerlegging van de stukken, is de zaak in beraad genomen.

De rechtbank stelt vast dat de bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken zijn nageleefd.

* * *

I. UITEENZETTING.

1. De feiten die aan de basis van het voorliggende geschil liggen, zijn uiteengezet in het tussenvonnis van 10 april 2009.

De rechtbank herhaalt dat
eigenaar zijn van een bebouwd perceel te
en gekend bij het kadaster te

Het perceel is volgens het gewestplan (vastgesteld bij Koninklijk besluit van 7 maart 1977) gelegen in agrarisch gebied

De op het perceel gebouwde woning was vroeger een opslagplaats voor dranken en werd ook gedeeltelijk als stal voor pony's en schapen gebruikt. verbouwden de opslagplaats/stal tot de woning die zij thans betrekken.

Op 8 maart 1995 stelde de politie een proces-verbaal op. verklaarde aan de politie dat het dak van het bestaande gebouw was vernield en dat hij het heeft vernieuwd. Hij heeft dan de stalling omgebouwd voor andere doeleinden, eventueel burelen. Ook verklaarde geen bouwvergunning te hebben voor deze werken.

Op 18 augustus 1995 werd door de gemachtigde ambtenaar de staking van de werken bevolen; dit bevel werd op 22 augustus 1995 schriftelijk bekrachtigd.

De gemachtigde ambtenaar stelde op 22 augustus 1995 een proces-verbaal van vaststelling op, waarin de wederrechtelijke bouwwerken, bestaande uit het gedeeltelijk ombouwen van loods tot woning, als volgt zijn beschreven:

"De bouwwerken hebben een grondoppervlakte van 14,60 x 10,34 m. met een hoogte van +/- 3m., met plat dak.

Deze bouwwerken, aansluitend bij het bestaande bedrijfsgebouw, hebben een buitenuittanding van één gevelsteen.

De nutsleidingen binnen het gebouw, wat betreft de elektriciteit, sanitair, centrale verwarming en afvoerleidingen, zijn reeds uitgevoerd, eveneens de muurbezetting en plafonering.

Bovendien is het buitenschrijnwerk, vensters en deuren, uitgezonderd de garagepoort reeds geplaatst."

heeft een regularisatieaanvraag ingediend voor de verbouwing van loods tot kantoor en garage. De aanvraag werd aeweierd door het college van burgemeester en schepenen van op 8 januari 1996.

De bestendige deputatie van de provincieraad van besliste
op 13 juni 1996 om het hoger beroep van tegen
de weigering tot het verlenen van een regularisatievergunning niet in te willigen.

Het beroep van tegen die beslissing van de
bestendige deputatie, werd verworpen bij ministerieel besluit van 14 maart 1997.

Op 12 mei 1997 heeft de gemachtigde ambtenaar per brief een herstellvordering ingesteld bij de procureur des Konings te Brussel, waarmee het herstel van de plaats in de vorige staat werd gevraagd – wat zou inhouden dat de gebouwde constructies gesloopt worden en dat de afbraakmaterialen van het terrein moeten verdwijnen –, onder verbeurte van een dwangsom van 2.000 Belgische frank per dag vertraging.

Er is geen strafvordering ingesteld tegen Partijen leggen daarvan althans geen enkel stuk
over. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur voert aan dat de strafzaak geseponeerd is.

2. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur heeft op 20 december 2006 gedagvaard
voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Zijn vordering strekt tot het herstel van de plaats, door de volledige afbraak van de gebouwde constructie met inbegrip van funderingen en bevoeringen, en opruiming van alle sloopafval van het terrein omlégen te kadastraal gekend onder

Tevens vordert de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dat verweerders zouden worden veroordeeld om de herstelmaatregel binnen de zes maand uit te voeren, op straffe van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging, alsook dat hij zou worden gemachtigd ambtshalve over te gaan tot het herstel.

3. De zaak werd gepleit voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, 25^e kamer, op 20 januari 2009.

Bij vonnis van 10 april 2009 heeft de rechtbank beslist dat de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur onvankelijk was.

Het argument van dat de herstellvordering verjaard was, heeft de rechtbank verworpen; de rechtbank besliste dat in zoverre de herstellvordering was gesteund op het misdrijf van instandhouding van de onvergunde bouwwerken – misdrijf dat tot 21 augustus 2003 strafbaar was – de herstellvordering nog niet was verjaard op het ogenblik dat de stedenbouwkundige inspecteur ze bij dagvaarding van 20 december 2006 voor deze rechtbank instelde.

De rechtbank heeft voorts in dat vonnis van 10 april 2009 beslist om de herstellvordering voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

De Hoge Raad heeft evenwel in zijn "advies" van 25 mei 2009 de adviesaanvraag onontvankelijk verklaard.

4. Nadat het vermelde vonnis van 10 april 2009 was uitgesproken, is op 1 september 2009 de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in werking getreden.

Artikel 6.1.1, vierde lid, VCRO bepaalt thans dat een herstellvordering die door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is ingesteld op grond van de instandhouding van handelingen, vanaf 1 september 2009 niet langer kan worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld.

Dat is in deze het geval : het perceel waarop hebben gebouwd, is bestemd tot agrarisch gebied en behoort aldus niet tot het ruimtelijk kwetsbaar gebied waarvoor de strafsancie voor het instandhouden van stedenbouwmisdrijven thans nog uitsluitend geldt.

Overeenkomstig artikel 6.1.1, vierde lid, VCRO kan de tegen ingestelde herstellvordering dus niet meer worden ingewilligd, in zoverre die gegrond is op het instandhoudingsmisdrijf.

5. De zaak werd na het eerste vonnis en het "advies" van de Hoge Raad voor Herstelbeleid vastgesteld om te worden gepleit op de zitting van 15 februari 2011.

In zijn eerste conclusies na het tussenvonnis van deze rechtbank, heeft de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur opgeworpen dat verschillende prejudiciële vragen zouden moeten worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof, of het gelijkheidsbeginsel en het standstill-beginsel worden geschonden doordat de herstellvordering die op een instandhoudingsmisdrijf in ruimtelijk niet-kwetsbaar gebied is gesteund, niet meer kan worden ingewilligd.

Intussen had het Grondwettelijk Hof in verschillende andere zaken reeds diezelfde prejudiciële vragen negatief beantwoord (zie de arresten van het Grondwettelijk Hof met de nummers van 29 juli 2010, van 14 oktober 2010, van 13 januari 2011, van 23 februari 2011 en van 18 mei 2011).

Op die zitting is de zaak op verzoek van de partijen uitgesteld opdat zij nog conclusies zouden kunnen nemen in verband met de arresten die het Grondwettelijk Hof intussen over de materie heeft gewezen.

6. Gelet op het (negatieve) antwoord van het Grondwettelijk Hof in de aangehaalde zaken, is er geen reden meer om de voorgestelde prejudiciële vragen nogmaals te stellen. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vraagt dit ook niet meer in zijn laatste conclusie.

In die laatste conclusie voert de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur evenwel nieuwe middelen aan, met betrekking tot de verjaring van herstellvordering.

II. BEOORDELING.

7. De rechtbank kan geen tweede maal beslissen over dezelfde geschilpunten.

Van de andere kant is de rechtbank ertoe gehouden de wet toe te passen die van kracht is op het ogenblik van de uitspraak van het vonnis.

In het tussenvonnis van 10 april 2009 heeft de rechtbank beslist dat in zoverre de herstellvordering was gesteund op het misdrijf van instandhouding van de onvergunde bouwwerken – misdrijf dat tot 21 augustus 2003 strafbaar was – de herstellvordering nog niet verjaard was op het ogenblik dat de stedenbouwkundige inspecteur ze bij dagvaarding van 20 december 2006 voor deze rechtbank heeft ingesteld.

Die beslissing houdt impliciet ook in dat de herstellvordering voor het overige – in zoverre ze was gesteund op het oprichtingsmisdrijf – wel verjaard was. De rechtbank kan thans niet meer opnieuw beoordelen of het oprichtingsmisdrijf al dan niet verjaard was.

Het verweer van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur – dat het oprichtingsmisdrijf toch niet verjaard zou zijn – is overigens onjuist. Het oprichtingsmisdrijf werd vastgesteld in 1995. Het proces-verbaal dat in 1995 werd opgemaakt heeft de verjaring van het misdrijf weliswaar gestuit, maar dat betekent dat in 1995 een nieuwe verjaringstermijn van vijf jaar voor het misdrijf is beginnen lopen, die is afgelopen in 2000. Het oprichtingsmisdrijf was dus reeds lang verjaard toen de herstellvordering in 2006 werd ingesteld.

8. Wat betreft de herstellvordering die gesteund is op het misdrijf van instandhouden, is de rechtbank gehouden de nieuwe wetsbepalingen van de VCRO toe te passen.

Krachtens het in deze toepasselijke artikel 6.1.1, vierde lid, VCRO kan de ingestelde herstellvordering die gesteund is op het instandhoudingsmisdrijf, niet meer worden ingewilligd, nu de instandhouding op het perceel van de heer en mevrouw Van Seghbroeck-De Prins gelegen is in ruimtelijk niet-kwetsbaar gebied.

9. In zijn laatste conclusies (van 15 maart 2011) voert de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur aan dat aan

ook nog een ander stedenbouwkundig misdrijf kan worden ten laste gelegd, in zoverre zij het verbouwde pand gebruiken in strijd met de voorschriften van het gewestplan, door residentieel te wonen in een gebied dat tot agrarisch gebied is bestemd.

Dat verweer heeft geen uitstaans met de herstellvordering die de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur heeft ingesteld bij dagvaarding van 20 december 2006 en waarbij het herstel werd geëist van de door het oprichtingsmisdrijf en het instandhoudingsmisdrijf veroorzaakte toestand.

Het verweer dat er thans nog steeds een stedenbouwkundige misdrijf zou worden gepleegd – dat los zou staan van het misdrijf van het instandhouden –, belet dus niet dat de herstellvordering die de stedenbouwkundige inspecteur heeft ingesteld verjaard was in zoverre ze op het oprichtingsmisdrijf was gesteund en dat de herstellvordering ingevolge artikel 6.1.1, vierde lid VCRO, niet kan worden ingewilligd in zoverre ze op het instandhoudingsmisdrijf was gesteund.

De rechtbank moet derhalve besluiten dat de herstellvordering – zoals die door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur is ingesteld – niet kan worden ingewilligd.

10. vragen dat hen een verhoogde rechtsplegingsvergoeding zou worden toegekend. Zij verwijzen daarbij naar de complexiteit van de zaak.

De rechtbank acht de zaak evenwel niet dermate complex dat zij aanleiding zou geven tot een verhoogde rechtsplegingsvergoeding.

Weliswaar is het advies gevraagd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, maar in die adviesprocedure hebben de raadsleden van partijen geen prestaties moeten verrichten. Voor

is nadien nog één conclusie genomen, wat op zich al aantoonst dat de zaak niet bijzonder complex is.

Derhalve wordt enkel het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding toegekend.

*

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, zoals nadien gewijzigd,

Rechtsprekende in eerste aanleg, op tegenspraak,

Stelt vast dat de vordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur tegen die die gesteund is op het Instandhoudingsmisdrijf niet kan worden ingewilligd en wijst de herstellvordering om die redenen af,

Veroordeelt de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur in de gerechtskosten voor hemzelf bedrag van 308.58 euro en aan de zijde van samen begroot op 1.320 euro (RPV);

Aldus gevonnist en uitgesproken in de openbare terechtzitting van de 25de kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, op 6 september 2011, waar aanwezig waren en zitting namen:

rechter,
afgevaardigd griffier,